

*Het zou kunnen zijn dat er mensen op je wachten,
die verwachten,
dat je ze niet laat wachten tot het te laat is.*

Alle in dit boek voorkomende namen van personen zijn gefingeerd en volstrekt willekeurig gekozen.

Iedere vergelijking met in werkelijkheid levende personen berust op louter toeval en kan in geen enkele relatie tot de inhoud van dit boek worden gezien.

Colofon

Eerste druk juni 2012

Schrijver: Loek Pozan

Coverontwerp: Casper

Illustraties: Mama

© Loek Pozan

ISBN 97894-6203-026-8 | Paperback

ISBN 97894-6203-085-5 | E-book

Uitgeverij Boekenbent

www.boekenbent.com

Niets uit deze opgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

All rights reserved.

Inhoud

Voorwoord	7
Angstig	11
Paul.....	19
De Camping.....	45
Afscheid.....	65
Zoekend.....	71
Een pot honing	78
Mijn lijf, mijn liefde en mijn ziel!.....	97
De brief	114
De grote school.....	122
Boter.....	136
Arnold.....	140
Een nieuw begin	145
De nieuwe school	148
Het varken	154
Frankrijk.....	159
Verdwaald.....	167
Eric	173
Het appartement.....	186
De afgrond.....	190
Noodstop	197
Eindelijk weer samen	205
Epiloog.....	214
Erkenning.....	216

Voorwoord

Mijn ouders, mijn wortels...

Lieve mama,

Als we onze tranen hadden verzameld, was er nu een grote vijver. Daar zou ik dan mooie planten in zetten en vissen laten zwemmen, goud en geel gekleurd. En op de rand zette ik de bloemen die jij zo graag zag, wild en vrij, in bonte kleuren. Daartussen plaatste ik een bankje, voor ons samen, zodat we elkaar vertellen konden wat we in al die jaren zijn vergeten. Dan konden we houden van elkaar, zonder geheimen, pijn of verdriet.

Ik zou je troosten, strelen en tot besluit, uitzwaaien voor je grootste reis.

Lieve papa,

De eenzaamheid die jij achterliet, was slechts een stukje van de eenzaamheid die je in je droeg; dolend door het leven en zonder besef van mijn pijn, door al die onbeantwoorde vragen. Je was mijn papa en ik wilde zo graag jouw kind zijn, maar meer dan vrienden werd het nooit. Want jij was op zoek naar je eigen geluk, dat je ooit zo wreed ontnomen was.

En konden we nu nog samen zijn, ging ik je troosten, strelen en tot besluit, uitzwaaien voor je grootste reis.

Toen ik twintig jaar geleden begon met het schrijven van dit boek, worstelde ik bij iedere pagina opnieuw met de vraag: “Waarom en voor wie?”, schrijven doe je meestal niet enkel voor jezelf. Maar gaandeweg ontdekte ik dat het verlichting gaf, alsof ik er niet meer alleen voor stond en er ruimte vrijkwam in mijn hoofd, dat was fijn. En toen ik vond dat het klaar was, heb ik het opgeborgen en er niet meer in gekeken.

Daar sta je dan, twintig jaar later, een hoofd vol onbegrepen verwarring, met een lijf dat protesteert en niet meer verder wil. Het besef dat je de strijd opnieuw moet gaan voeren maakt je vooraf de verliezer. Immers, je had hem al gestreden?

Maar je moet wel verder, want anders is alles voor niets geweest en dus begin je aan een nieuwe reis door je hoofd, je bestaan en je verleden.

Beter dan toen besef ik nu dat opschrijven alleen niet voldoende was, en het was ook nog niet af! En ook nu voel ik diezelfde worsteling weer, die angst om mijn omgeving te kwetsen en verdriet te doen. Maar waarom zou ik het wél alleen moeten dragen, een leven lang? Waarom zou ik het niet mogen delen met tenminste wie het veroorzaakte? Zodat hij begrijpt wat ik heb gevoeld en we samen kunnen huilen om wat ons als kinderen zo heeft beschadigd en ook vandaag nog doorwerkt in mijn bestaan, ons bestaan! Verwijt of boosheid voel ik niet, alleen de repeterende vraag: “Waarom heeft dit zo kunnen gebeuren, wat heeft gemaakt dat jij dat deed?”, die blijft knagen en maakt verdrietig.

Inmiddels heb ik geleerd dat er wel iedere dag een goede reden is om iets niet te doen, uit zorg voor anderen. Hoe vaak heb ik niet getwijfeld en besloten maar te wachten; om mijn ouders het verdriet te besparen? Nu kan ik het ze nooit meer vertellen en zullen sommige vragen voorgoed onbeantwoord blijven. Om mijn broer te sparen vanwege wat hij heeft meegemaakt?

Maar waar blijf ik dan? Ruim veertig jaar heb ik gezwegen, me aangepast aan het welzijn van anderen, zodat die met hun leven verder konden.

Ik vertel je nu het verhaal; de sporen uit mijn bestaan die leiden naar mijn jeugd, mijn leven en zijn op deze wereld. Het verhaal van de verdwaalde kinderen.

Angstig

Het was een zonnige dag. Loekie stuurde zijn grote zware truck over de trottoirs van de stad. Vooral in de bochten moest er veel geschakeld en sissend geremd worden, hij kreeg het er warm van.

Uitbundige Goudenregen boog zich met koninklijke trots over de trottoirs. Oude vrouwtjes en kinderen liepen hinderlijk in de weg. Als chauffeur moest je overal op letten, de weg naar huis was lang en gevaarlijk. Plots zette hij zijn truck stil. Als aan de vloer genageld, stond Loekie te kijken naar een schuin over de weg staande auto. Er stonden mensen omheen.

Hij wurmde zich tussen de mensenmassa om iets te zien van wat zich daar afspeelde.

Precies tussen twee paar lange benen door kon hij nog net zien hoe een man bezig was een kleine jongen in z'n auto te laden. De jongen had een betraand gezicht en kermde toen de man hem verder de auto in duwde, hij was aangereden. Met loeiende sirene naderde een ziekenauto.

De jongen huilde angstig: "Mama, mamaah!"

Met het schort nog voor, de handen naar de hemel reikend, kwam ze aangehold. Een tweede vrouw volgde, haar troostend toesprekend. De jongen werd samen met z'n moeder in de ziekenauto geladen. Die verdween weer snel, met loeiende sirenes. Korte tijd bleven de omstanders napraten over de gebeurtenis.

Twijfelend liep hij naar de plek waar de auto had gestaan, om te kijken of je nog 'iets' zag. Er was niets te zien, maar tóch rook je iets.

Terug op het trottoir stapte hij in zijn ziekenauto. Met veel

kabaal startte de motor, de zwaailichten gingen dreigend aan en de sirene begon te loeien. Geruststellend keek hij even achterom en zei tegen de kleine jongen op de brancard: "Je hoeft niet bang te zijn hoor, bij mij ben je veilig en zo weer beter!" Zijn ziekenauto reed gillend weg en stooft met hoge snelheid over de stoepen naar huis, om dan luid piepend voor het portiek te stoppen. Weer keek hij achterom: "Zo knul we zijn er, nog even volhouden hoor!"

Zingend liep Loekie de trap van het portiek op en trok aan het touwtje dat altijd uit de brievenbus hing.

"Kom boven, kleed je uit en ga op het bed van papa en mama liggen," klonk een stem.

Geschrokken keek Loekie omhoog, het donkere trapgat in, eindeloos hoog leek de trap. Hij begreep niet wat die stem daarboven van hem wilde. 'Is dat mijn broer? Maar hij klinkt zo vreemd,' voorzichtig sloot hij de deur en keek nog eens naar boven, 'is er iemand anders daarboven of heb ik mij die rare stem alleen maar verbeeld?'

Het is donker, het is stil...

"Als je iets tegen papa en mama zegt vermoord ik je," dreunde het na in z'n hoofd.

Vorzichtig stond hij op van het bed, brandende pijn, droge mond en z'n tong plakte. Hij liep naar z'n hoopje kleren en kleepte zich aan.

Geruisloos snikkend op het toilet, omdat hij dacht dat hij moest; borrelend, schrijnend.

Mijn geheim is zo zwaar, ik kan het amper dragen...